

Strašlivá píseň o dívce jménem Sadie - Grossman, Jiří

F F7
Sadie byla výčepnice v městě chudém na skále
B7

u silnice mezi lesy.

F D
A píseň, co tu o té dámě zpívati budem,

G C
ta strašlivá je, až to děsí.

F
Co se tu stát mělo jedné noci bouřlivé,

G C7
to nebude nikde psáno ani dáno, nejdříve.

F D
Je nutno celou tuhle situaci předeslat tím,

G C F
že Sadie byla dáma, což vím.

Sadie měla na dva tucty nápadníků
a čtyři další v koutě tajili vztek.
A ti, co slíbili, to splnilo se do puntíku,
aniž by někdo se něčeho lek'.
Tak Sadie, která vypadala ztrápeně,
nosili zlato z hor a výhry z pokeru denodenně.
Aby se vrátil zase úsměv letmý na její líc,
leč Sadie byla dáma, nic víc.

Nikdo z nápadníků neměl zdání ani,
že srdce dívky Sadie kdosi už má.
Že tady zlato štědře nabízené na mužné dlani,
odmítne ta dáma slušná.
Ten muž, co Sadie ostatním tak záhy vzal,
měl šat na míru, botky jemné, z příze šál.
A knírek pečlivě vždy uhlazen jak zámožný strýc
a Sadie byla dáma, nic víc.

Jednoho dne Sadie k ránu zamkla lokál
a vyšla do ulice zčernalé tmou.
Tu vidí, jak tam její miláček pod lucernou stál
s holkou zjevně povětrnou.
Sadie, která předtuchou se třásla už,
v srdce chlapa i té holky krutě vnořila nůž.
A potom z mostu dolů do propasti o půl třetí,
Sadie jako kámen letí.

Ač tenhle příběh letní noci dávno zahalil dým,
že Sadie byla dáma, to vím.